

VEDVALENBUNDEL

CHARLINE COLEMAN

Schrijver: Charline Coleman

Coverontwerp: I.H.

ISBN: 9789464359992

© Charline Coleman

Tijgerkarma

De herrie van de kermis zou mij wakker houden dus besloot ik er heen te gaan. Beter wat afleiding zoeken dan piekerend in mijn bed liggen. En geloof me, ik had heel wat te piekeren.

Ik doopte me onder in een melange van beats, kocht een suikerspin en terwijl de smaak me terugbracht naar mijn jeugd keek ik naar de waaghalzen in de attracties.

Aan de rand van het plein stond een tent met een kralengordijn. “Madam Fortune” stond er op het bord. Ik las dat mijn toekomst voor slechts twee euro voorspeld zou worden. Uit mijn broekzak duikelde ik twee munten op die anders in de gokautomaten zouden verdwijnen en meldde me bij de man voor de tent die waarschijnlijk de persoon was die het fortuin voor madam binnen harkte.

‘Welkom,’ zei hij en hield het kralen voorhangsel opzij.

In de duistere ruimte rook het alsof de god van de wierrook er zijn laatste adem uitgeblazen had. Toen mijn ogen aan de donkerte gewend waren, zag ik een vrouw aan een tafel zitten. Haar groene ogen penetreerden die van mij en ze gebod me te gaan zitten.

Ik verwachtte dat ze zou vragen of ze mijn hand of de kaarten moest lezen, maar ze vroeg: ‘Het gaat niet goed met jou, hè?’

Met wie wel? dacht ik, maar ik besloot haar een kans te geven en schudde mijn hoofd.

‘Kun je je hand uitsteken?’ vroeg ze. En zodra mijn hand op het roodfluwelen kleed lag, legde ze er een kaartje in. ‘Hierop staan mijn gegevens. Mijn caravan staat aan het uiteinde van het parkeerterrein, tegen de bosrand. Ik zou je graag om tien uur ontvangen.’ Haar blik dulde geen tegenspraak. ‘Je kunt gaan.’

Verdwaasd stond ik weer buiten. Ik keek op mijn horloge en zag dat ik nog anderhalf uur stuk te slaan had, als ik op haar verzoek in zou gaan. Aangezien ik vlakbij woonde, liep ik naar huis want als ik hier bleef, was ik binnen de kortste keren dronken of blut. Waarschijnlijk allebei.

Ik plofte op mijn bedbank en vroeg me af wat die chick met me van plan was. Zouden zij en haar muntengraaier me willen beroven of viel ze op mij? Een kop koffie drinkend, zapte ik wat rond op mijn draagbare t.v. tot het tijd was om te gaan.

Waar maak ik me druk over? dacht ik het parkeerterrein overstekend. Te verliezen had ik niets. Een jaar geleden was mijn relatie stukgelopen en moest ik mijn koopwoning verruilen voor een kamer. Een studio noemde ze het, maar het was een hok waarin ik moest

leven, koken en slapen. Douchen deed ik in een schimmelige inloopkast.

Klap twee kwam in de vorm van ontslag. Het kantoor besloot te bezuinigen door mijn salaris te schrappen. Dus vroeg ik een uitkering aan en merkte dat solliciteren op mijn leeftijd nutteloos is. Ik realiseerde me dat het positieve aan mijn werkloosheid was dat ik me bezig kon houden met mijn passie; schrijven. Maar toen ik mijn wanden, vloer en plafond kon bekleden met afwijzingen van uitgever's zakte de moed mij wederom in de versleten schoenen.

En het lot was niet klaar me mij, o nee. Opeens werd ik geplaagd door hoofdpijnen waar geen pijnstillers het van won. Stress, dacht ik, maar de hersenscan die ik kreeg, dacht daar anders over.

Er had zich iets kwaadaardigs genesteld tussen mijn grijze cellen. Het iets had het reuze naar zijn zin en groeide gestaag. Een

niet-operabele hersentumor, was het slotvonnis. Afhankelijk van zijn groeispurten zou ik nog één tot vier jaar leven.

De kampeerwagendeur zwaaide open. ‘Schoenen uit, alsjeblieft,’ zei ze.

Ze had zich omgekleed. Ik besepte dat ze een pruik gedragen had, want ze was nu blond in plaats van zwart. ‘Ga zitten.’

‘Waarom ben ik hier?’ waagde ik te vragen.

‘Omdat de toestand waarin je verkeerd geen speling van het lot is.’

‘Welke toestand?’

‘Je vraag bewijst dat je weinig vertrouwen in me hebt. Weet je zeker dat je hier wilt zijn?’

‘Sorry,’ mompelde ik.

‘Je relatiebreuk, je werkloosheid, je ziekte. Ze zijn niet komen aanwaaien.’

‘Was het karma dan?’

‘Ja en nee.’ Ze stond op en pakte uit de keuken, die nog kleiner was dan die van mij,

twee glazen en een fles rode wijn. ‘Het was karma,’ zei ze terwijl ze inschonk. ‘Maar niet jouw karma.’

Ik nam een slokje van de bloedrode vloeistof die zoet smaakte. ‘Ga door.’

‘Heb jij kort voor de tijd dat je leven begon te ontsporen iets ongebruikelijks gekocht of gekregen? Ik bedoel een amulet of een beeldje of...’

‘...Of een steen?’ vroeg ik. Ik herinnerde mij een steen die ik gekocht had in een zaakje in de stad. Het edelgesteente zou mij helpen van mijn rookverslaving af te komen. Een gewoonte waar mijn ex mij om vervloekte. Haar vreemdgaan was kennelijk wel geoorloofd. ‘Het was een tijgeroog als ik me niet vergis.’

‘Kun jij je nog herinneren bij wie je hem gekocht hebt?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik weet zijn naam niet, maar ik herinner me dat hij een half uur lang praatte

over hoe edelstenen zijn leven veranderd hadden.'

'Dat zal wel, ja.'

Ik nam nog een slok van het rode goedje en merkte dat ik in een soort roesje gleeed. Niet geheel onaangenaam, maar gecombineerd met het uitzicht naast me leidde het toch iets te veel af. Ik zette mijn glas neer en riep mezelf tot de orde. 'Kun je me uitleggen wat die steen met mijn leven te maken heeft? Hij heeft trouwens zijn werk niet gedaan want ik rook nog steeds, weliswaar minder, maar dat komt door geldgebrek.'

Ze zuchtte waarbij haar glanzende lippen ietwat uiteen weken en allerlei vlezige fantasieën bij me opwekten.

'In de jaren zestig was er een grote vraag naar edelstenen. Ze zouden een genezende of beschermende werking hebben. Ik geloof daar niet in. Veel van die stenen kwamen uit Afrika. En met een aantal was wat aan de hand.'

Ze schudde een sigaret uit een pakje en bood er mij ook een aan.

‘Dank je,’ zei ik terwijl ik mijn peuk in het vlammetje van haar aansteker hield. ‘Wat was er mis met die stenen?’

Ze zoog aan haar filter en liet de rook tijdens het praten ontsnappen. ‘Er waren in die tijd Afrikaanse medicijnmannen die mensen hielpen van hun kwalen en tegenspoed af te komen. Ze gaven hun patiënten een tijgeroog mee dat ze zeven dagen en nachten moesten dragen. Al het kwaad trok daarbij in de steen en de patiënt was genezen.’

Ik voelde al aankomen waar dit naartoe ging en gooide de rest van mijn wijn naar binnen.

‘Wat deden ze met de gebruikte stenen?’

‘Die moesten voor altijd begraven worden.’

‘Maar dat gebeurde niet?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Niet altijd. Er waren ook slechte medicijnmannen.’ Haar vingers vormden aanhalingstekens in de lucht. ‘Foute

voodoo priesters, is een betere benaming. Ze verkochten de besmette stenen voor een hoop geld aan mensen die wraak op hun vijanden wilden nemen.'

'Zou ik zo'n steen in mijn bezit hebben?'

'Ik denk dat diegene die jou die edelsteen verkocht hem zelf gedragen heeft, waarbij al de sores die hij had en nog krijgen zou erin getrokken is. Daarna heeft hij hem aan jou verkocht zodat hij zelf met een schone lei verder kon.'

'Waarom ik? Ik ken die gast niet eens.'

'Het had iedereen kunnen zijn. Gewoon een kwestie van verkeerde plaats, verkeerde tijd.'

Nu was ik het die staarde. 'Wat ik niet snap is dat jij niet in de helende werking van stenen gelooft, maar wel in de verwoestende.'

'Ik denk dat het in beide gevallen niets met de stenen, maar alles met de geest van de mens te maken heeft. En aangezien de man die je het tijgeroog heeft aangesmeerd er wel in

gelooft, moet je hem die steen zo snel mogelijk teruggeven. Alleen dan bestaat er een kans dat jouw leven gered wordt. En geloof mij; alles wat jou overkomen is, krijgt hij drie keer zo hard voor zijn kiezen.'

Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht en tot mijn eigen verbazing begon ik te huilen. Wat was dit? Ik wist inmiddels dat ik bij mijn hersenaandoening hallucinaties kon verwachten, maar dit was dan wel een hele lange. Of lag ik gewoon in bed met een angstdroom?

Van achter mij werden twee handen op mijn schouders gelegd, ze gleden af naar mijn borst. Blond haar kriebelde in mijn gezicht en een stem die rook naar zoete wijn zei mij dat alles goed zou komen.

Hallucinatie, angstdroom of realiteit, mijn lichaam reageerde direct. Madam Fortune had geen derde oog nodig om te zien wat ze bij me teweeg bracht. Ze pakte mijn hand en trok

me mee naar een twijfelaar waar een roze, pluchen spreid op lag. Zou het eigenlijk een prostituee zijn? ging het door mijn hoofd. Waarna ik me meteen begon af te vragen wat dat dan ging kosten en wat die muntengraaiër met me zou gaan doen als ik niet betaalde. Met elke aanraking van haar handen, lippen en tong verloor de twijfel het van de lust en dacht ik nergens meer aan.

's Ochtends werd ik alleen wakker. En onder een nog warme beker koffie op het nachtkastje lag een briefje. De aanhef ontbrak omdat ze, zo realiseerde ik me, mijn naam niet wist.

Ga naar die winkel en geef die steen terug. Niet overhandigen maar stiekem in zijn broekzak laten glijden. Hij hoeft hem maar een paar uur bij zich te dragen en de rollen zijn weer omgedraaid. Ik vertrek vanavond. Bel me als alles achter de rug is. Liefs, MF xxx

Thuis dook ik in mijn doos met aankoopbonnetjes die ik altijd bewaarde. God weet waarom, maar ik was er nu blij mee want op het aankoopbewijs van de steen stond het adres van de winkel.

Op mijn fiets, in plaats van in de Volvo die ik vroeger reed, begaf ik mij naar het centrum. De winkel bevond zich tegenover een kerk, maar kennelijk bood het heilig bouwwerk geen bescherming tegen de praktijken die zich in zijn schaduw afspeelden.

Er klonk een windgong toen ik de deur opende. Een oudere dame heette me welkom en vroeg wat ze voor me betekenen kon.

‘Ik wil niets kopen, ik wil graag wat informatie. Jaren geleden heb ik een steen gekocht bij een man die hier werkte. Ik weet niet hoe hij heet, maar ik heb een uitermate interessant gesprek met hem gehad en ik zou hem graag nog eens spreken,’ loog ik.

De vrouw glimlachte alsof zij zich dit levendig kon voorstellen. ‘Ik denk dat dat Tom was. Hij werkt hier al lang niet meer, maar als het goed is, heb ik nog een kaartje met zijn contactgegevens erop.’ Ze bukte en verdween onder de toonbank. ‘Juist. Hier heb ik het. Misschien kunt u er een foto van maken met uw telefoon, dat scheelt ons schrijfwerk.’

Ze had gelijk. Helaas bezat ik een mobieltje uit de vorige eeuw waarmee ik alleen kon bellen. Ik tastte mijn zakken af. ‘Oeps, mijn iphone ligt nog in de auto, vrees ik.’

‘Weet u wat, neem het maar mee ook. Als Tom me nodig heeft, weet hij me wel te vinden.’ Ze overhandigde mij het vergeelde kaartje.

Zoals ik verwachtte bestond Toms nummer niet meer. Ik waagde me niet aan zijn mailadres maar zocht hem op in Facebook. Ik had hem gelijk. Tommy boy had maar liefst

vierhonderd zestig vrienden en zijn page stond vol foto's. Het gal liep me in de mond toen ik ze bekeek. Die gast leefde mijn leven. Of beter, het leven waar ik nu alleen nog maar van dromen kon. Meneer had een jongere vriendin die met haar Latijns-Amerikaanse uiterlijk van de foto's afspatte. Hij woonde in het oosten van Spanje en verdiende zijn geld als schrijver. Hoewel ik nooit iets van hem gelezen had, ontdekte ik tijdens een google zoekactie dat zijn boeken stuk voor stuk bestsellers waren, vertaald in meer dan twintig talen.

Bijna smiet ik mijn oude laptop de kamer door. 'Godverdomme, dit is mijn leven!' Ik liet me in de bank zakken en hield mijn hoofd vast. Hoe kwam ik in Spanje? Ik hoefde niet eens rond te kijken om te weten dat hier niets van waarde stond dat ik verkopen kon. Ik had geen rijke vrienden, en familie, rijk of arm, had ik al helemaal niet. Hoewel, er was nog een

oom van moeders kant, maar die zat in een verpleeghuis. Ik had nooit een band met de man gehad, maar aangezien ik zijn enige familielid was, belde de verpleging mij als er iets gebeurde.

Ik opende google weer en zocht naar een goedkope reis richting het zuiden zonder hotel. Het feit dat ik buiten het seizoen wilde reizen, maakte dat de ticketprijzen minder hoog waren dan ik dacht. Maar nog steeds te duur voor mij.

's Nachts kreeg ik een idee. Ik mailde mijn huurbaas, het kantoor van de zorgverzekering en de energiemaatschappij met het verzoek mij uitstel van betaling te geven. Ik verzoon dat ik slachtoffer was geworden van internetfraude. Ze zouden helaas tot volgende maand op hun geld moeten wachten. Ik bedankte ze bij voorbaat voor hun begrip en groette ze met de meeste hoogachting.